

ת"ד 3370/07/14 - מדינת ישראל נגד רינה חנה אירזדה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
ת"ד 3370-07-14 מדינת ישראל נ' אירזדה

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רינה חנה אירזדה

הנאשמת

גזר דין

העבירה והעבר

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בכך שביום 14.5.14 גרמה בחוסר זהירות לתאונת דרכים בה נפגעה הולכת רגל ונגרמו לה חבלות של ממש. הנאשמת הורשעה בעבירות בניגוד לסעיפים 38(3) ו- לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 ולתקנות 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

הנאשמת זוכתה מעבירות של אי מתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חציה, היות ונקבע בהכרעת הדין כי התאונה התרחשה מחוץ לתחום מעבר החציה, וכן מעבירה של נהיגה בקלות ראש.

הנאשמת בת 78 נוהגת משנת 1980 לחובתה 7 הרשעות קודמות חלקן התיישנו.

בין היתר הורשעה הנאשמת בגרימת שתי תאונות דרכים, האחת בשנת 1994 והשניה בשנת 2015. בתיק התאונה משנת 2015 הורשעה הנאשמת בנהיגה בקלות ראש, בגרימת נזק ובאי מתן זכות קדימה בצומת והוטלו עליה קנס, 150 שעות לתועלת הציבור, פסילת רישיון ל- 21 ימים ופסילה על תנאי שאינה ברת הפעלה בתיק זה.

טיעונים לעונש

המאשימה בקשה להשית על הנאשמת מאסר בפועל של 8 חודשים, מאסר מותנה של 7 חודשים למשך שלוש שנים,

פסילה ל- 10 שנים, פסילה על תנאי וקנס.

המאשימה הדגישה כי כתוצאה מהתאונה נגרמו להולכת הרגל חבלות קשות ובהם שברים בחזה ובאגן קונטוזיה מוחית וריאתית. כתוצאה מהחבלות היתה הולכת הרגל מורדמת ומונשמת משך זמן רב בטיפול נמרץ ונזקקה לטיפול ארוך וממושך.

לדברי המאשימה עד היום יושבת הולכת הרגל בכסא גלגלים, משותקת, אינה עצמאית מבחינה מוטורית, מבטה בווה באויר היא אינה מגיבה וסובלת מתנועות גוף לא רצוניות.

לטענת המאשימה מתחם הענישה מתחיל בפסילת רשיון קצרה ועד מאסר בפועל.

לתמיכה בעמדתה העונשית כאשר מדובר בגרימת תאונה שגרמה לחבלה של ממש הפנתה המאשימה לרע"פ 1583/14 ולרע"פ 2564/12 בהם הושתו עונשי מאסר בפועל ולרע"פ 374/05 בו נקבע כי במקרים של חבלות של ממש שכפסע ביניהן לבין גרימת מוות יש הצדקה להטיל עונש מאסר בפועל.

לטענת המאשימה עברה התעבורתי של הנאשמת מעיד על מסוכנותה.

ב"כ הנאשמת טען כי מדובר בנאשמת מבוגרת בת 78, אלמנה הסועדת את ביתה ואת בעלה הסובלים מנכות. הנאשמת חיה בגפה וזקוקה לרשיון הנהיגה ויש להביא זאת בחשבון לעניין אורך הפסילה. עוד ציין כי מצבה הבריאותי של הנאשמת הינו כפי גילה.

לטענתו המידע בקשר למצבה הבריאותי של הולכת הרגל הוא משנת 2014 ולא ידוע מה מצבה הבריאותי כיום.

ב"כ הנאשמת הדגיש כי להולכת הרגל אשם תורם לקרות התאונה כיון שהיא חצתה את הכביש באופן רשלני וכי יש לקחת בחשבון שהנאשמת זוכתה מעבירות של נהיגה בקלות ראש ואי מתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חציה.

לדבריו הנאשמת לא נפסלה בפסילה מנהלית בסמוך לתאונה ואין זה סביר להשית עליה כיום 10 שנות פסילה.

ב"כ הנאשמת הפנה לפסקי דין רבים מהם עולה לטענתו כי המתחם הוא בין פסילת מינימום לפסילה בין שמונה לעשרה חודשים. לדבריו מאסר בפועל אינו מצוי כלל במתחם (ת"ד 6028-10-12, רע"פ 7419/05, ע"פ 71488/02, ת"ד 292-05-10, ת"ד 9249/09, ת"ד 1510-04-13, ת"ד 5183-03-13, עפ"ת 24519-02-15, ת"ד 10864-10-10, ת"ד 1510-04-13).

לדבריו הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה אינה רלוונטית כיון שהיא מתייחסת למקרים חמורים בהרבה.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

גרימת חבלה של ממש בתאונת דרכים הינה עבירה חמורה שבגינה קבע המחוקק עונש מינימום של פסילת רישיון בת 3 חודשים.

בקביעת מתחם הענישה והעונש ההולם יש לבחון שני קריטריונים עיקריים והם מסוכנות הנאשם הנגזרת ממידת הרשלנות שלו בתאונה ומעברו התעבורתי והפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור הנגזרת מחומרת הפגיעה עקב התאונה.

רכיבי הענישה המשמעותיים המשתנים בהתאם למידת המסוכנות וחומרת הפגיעה הינם מאסר בפועל ופסילת רישיון. כאשר העונשים מאזנים אלו את אלו, לאמור תקופת מאסר משמעותית וארוכה עשויה להתאזן עם תקופת פסילה קצרה יותר ולהיפך.

באשר לחומרת הפגיעה, ברע"פ 2564/12 **קרני נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 24.6.12) הורשע הנאשם, נהג אוטובוס בחציית צומת באור אדום ובגרימת תאונת דרכים קשה אשר כתוצאה ממנה נחבלו באופן קשה ביותר אם ובתה בת ה- 4 שחצו את הצומת במכוניתן ברמזור ירוק. לנאשם עבר מקל, והוא עצמו נפצע בתאונה.

בית משפט לתעבורה השית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי ו-24 חודשי פסילה בפועל. עונשו של הנאשם הוחמר בערעור בבית המשפט המחוזי ל- 6 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, ועונש הפסילה הוארך ל- 40 חודשים. בית המשפט העליון הקל בעונשו של הנאשם למרות שמדובר היה ברשלנות רבתי והפחית את עונש המאסר בלבד לשלושה חודשים.

בית המשפט העליון חיווה דעתו כי גם במקרים בהם נחבל אדם בתאונת דרכים ולא רק במקרה של קורבנות בנפש יש מקום לענישה של מאסר בפועל, כדברי כב' השופט (בדימ') נאור :

"בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג וברית. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

נקבע כי ככל שהפציעות חמורות יותר עד כדי כך שפסע בין לבין המוות יש מקום להשית מאסר בפועל אף לא בעבודות שירות כדברי כב' השופט (בדימ') מ. חשין ברע"פ 3764/05 **בן זוויה נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 21.4.05):

"לא נמצא לי כי בית-המשפט לתעבורה סטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת. יתר-על-כן, במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא

עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית-משפט זה חזר והזהיר את בתי-המשפט המחוזיים לא אחת כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה."

עוד נקבע כי האופן שבו תוחמר הענישה צריך להעשות באופן מדורג (ע"פ 2247/10 **שלום ימיני נ' מדינת ישראל**, פ"ד סד(2) 666).

ברע"פ 7195/15 **טססלי נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 29.10.15) נדון ערעורו של נאשם שהורשע בגרימת תאונה בחוסר זהירות תוך גרימת חבלה של ממש, עת פגע בהולכת רגל כבת 30 שחצתה בסמוך למעבר חציה. להולכת הרגל נגרמו אמנזיה וחתך בקרקפת, שבר בזיז, שבר בסקרום ושברים מרוסקים באגן. כיון שבית המשפט קבע כי שלהוכת הרגל רשלנות תורמת לקרות התאונה משום שלא חצתה במעבר החציה תוך כדי שיחה בטלפון הנייד, נגזרו על הנאשם, שהינו בעל עבר תעבורתי קל, עונשים מקלים: 3 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה על תנאי וקנס בסך 1,800 ₪.

בעפ"ת (ת"א) 9298-02-15 **קטנוב נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 12.2.15) נדון ערעורו של נאשם נהג אוטובוס שהורשע בגרימת תאונה שנגרמה כתוצאה מכך שהסיט לרגע את מבטו מהדרך ופגע בכלי רכב שנסעו לפניו. כתוצאה מתאונה נחבלו 4 אנשים ובהם נפגעת שנגרמו לה שברים בצלעות, סבלה מכשל נשימתי, פגיעת ראש ועד היום מצבה לא חזר להיות תקין. למערער 24 הרשעות קודמות אך ללא הרשעות דומות. בית המשפט השית על המערער 6 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך 5 שנים, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי. בית המשפט המחוזי קבע הניגוד לבית משפט קמא כי אין מדובר ברשלנות רבתי אלא ברף הבינוני, ולכן קבע כי את עונש המאסר ירצה הנאשם בעבודות שירו. יתר רכיבי הענישה נותרו ללא שינוי.

בעפ"ת (מרכז) 31966-10-14 **מחבוש נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 30.12.14), נדון ערעור על עונשו של נאשם בעל עבר תעבורתי לא מכביד שהורשע בנהיגה רשלנית, סטייה מנתיב נסיעה, אי שמירה על הימין, גרימת נזק וגרימת חבלה של ממש. בית המשפט קבע שרשלנותו של הנאשם הינה בדרגה גבוהה. הנאשם גרם למעורב פציעה קשה ביותר והוא נותר נכה. בית המשפט לא קבל טענת הנאשם כי אף הוא סובל מטראומה כתוצאה מהתאונה, ודן את הנאשם ל- 8 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי, פסילה בפועל ל- 3 שנים וקנס בסך 3000 ₪. בערעור הופחת עונש המאסר בלבד ל- 4 חודשים וזאת בעיקר נוכח עברו המקל של הנאשם.

בעפ"ת (חי') 21727-08-14 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 5.10.14), נדון ערעורו של נאשם שנגזרו עליו 36 חודשי פסילה בגין גרימת תאונת דרכים בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש. הנאשם נהג באוטובוס ציבורי פגע ברכב שהיה לפניו כתוצאה מהסטת מבט לרגע לאחד הנוסעים שפנה אליו. כתוצאה מהתאונה נפגעו קשה שני נוסעי הקולנועית. אחד מהם נפגע מוחית, אינו מתקשר עם סביבתו ואינו זוכר את בני משפחתו. על הנאשם נגזרו 36 חודשי פסילה, 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, 7 חודשי מאסר על תנאי, 36 חודשי פסילה על תנאי, קנס בסך 1500 ₪ ופיצויים לנפגע בסך 10,000 ₪. בית המשפט דחה את הערעור בקובעו כי עונש הפסילה שהושת לא חורג מהמתחם וכי

העובדה שמדובר בנהג מקצועי ופסילה תשבור את מטה לחמו אינה בהכרח שיקול לקולא.

בעפ"ת(חי') 41868-02-13 **אקלר נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 24.7.13), נדון ערעור על העונש שהושת על נאשם שהורשע בסטייה מנתיב נסיעה, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, נהיגה רשלנית ובהתנהגות שגרמה לנזק ולחבלה של ממש. מדובר בנאשם צעיר בעל נסיבות חיים לא פשוטות ועבר תעבורתי לא מכביד שאיבד שליטה על הרכב וגרם לפציעותיהם של כמה מהמעורבים בתאונה וכן לו עצמו. חלק מהפצועים טופלו גם באופן כירורגי.

בית משפט קמא דן את הנאשם ל- 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, 48 חודשי פסילה בפועל, 10 חודשי פסילה על תנאי, וקנס בסך ₪1,500.

ערעור הנאשם התקבל ונקבע כי על אף רשלנותו הבלתי מבוטלת חרגה הענישה ממתחם הסבירות. עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות בוטל ועונש הפסילה בפועל הופחת ל- 18 חודשים. יתר רכיבי העונש נותרו ללא שינוי.

בת"ד (ת"א) 188-11-14 **מדינת ישראל נ' אסעד**, לא פורסם (מיום 5.3.15), הורשע נאשם בגרימת תאונה בקלות ראש ובחבלה של ממש, כתוצאה ממנה נגרמו לילד שנסע ברכב ההסעות שלו לחבלת ראש קשה ופגיעה בראיה. הנפגע היה זקוק להליך שיקומי אינטנסיבי, רותק לכסא גלגלים ונזקק להשגחה סיעודית צמודה. גם הנאשם נפגע וילדים נוספים נחבלו בתאונה זו. על הנאשם הושתו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה למשך 3 שנים, 6 חודשי מאסר על תנאי ל- 3 שנים, פיצוי לנפגע ומשפחתו בסך ₪8000.

בפס"ד זה קבע כב' השופט האוזרמן את מתחם הענישה המקובל בהתאם לחומרת הפגיעה:

" טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה חמורה הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגעים. ברף העליון מצויים גזרי דין בהם הושתו עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, בנוסף לעונשי פסילה של מספר שנים, מקום בו תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, כאשר היה כ"פסע" בין לבין גרימת מוות, כאשר המעורבים בה נפגעו קשה, עברו ניתוחים קשים, אישפוז ארוך והליכי שיקום ממושכים, אשר ספק אף אם השיבו את מצבם לקדמותו עובר לתאונה. מנגד, ברף התחתון מצויים מקרים בהם על אף החבלות החמורות מצא ביהמ"ש משיקולים מיוחדים שפורטו בהחלטתו, שלא לשלוח את הנאשם למאסר ובמקרים אלו שברף התחתון נגזרו עבודות שירות ואף עונש הפסילה בפועל נמדד לעיתים בחודשים ולא בשנים."

בת"ד(פ"ת) 8943-11-12 **מדינת ישראל נ' סלחי**, לא פורסם (מיום 13.4.15), הורשע נאשם בסטייה מנתיב נסיעה, נהיגה ברשלנות, נהיגה במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, גרימת נזק, חציית קו הפרדה רצוף וגרימת חבלה של ממש. לנאשם צעיר הסובל מבעיות בריאותיות עבר מכביד דומה, והפציעות להן גרם חמורות שהצריכו ניתוחים. אף הנאשם עצמו נחבל. הנאשם נדון ל- 300 שעות של"ץ, קנס בסך ₪5000 ופסילה לתקופה של 24 חודשים.

—

השית על הנאשם עונש של מאסר על תנאי ל- 3 חודשים, פסילה של שנה, פסילה על תנאי ל- 11 חודשים וקנס בסך 2000 ₪.

יתר פסקי הדין שהוגשו אינם רלוונטים היות וכתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות קלות בהרבה מבתיק דנן. בכל פסקי הדין הוטלו עונשי פסילה של שנה ומטה, ללא מאסר בפועל.

מהמקובץ עולה, כי מתחם הענישה בתאונת דרכים בה הורשע נאשם בגרימת חבלה של ממש בנסיבות דומות נע בין פסילה של כשנה לפסילה ממושכת של מספר שנים ועד 7 שנים ברף של רשלנות גבוהה, יכול לכלול גם עונש של מאסר על תנאי או מאסר בפועל של מספר חודשים מאחורי סורג ובריח, כמו גם קנס ופיצויים לנפגע. בגזירת העונש ההולם במקרה הפרטני יש לקחת בחשבון את עברו של הנאשם, מידת רשלנותו בנסיבות המקרה, חומרת החבלות שנגרמו למעורבים והסבל שנגרם לנאשם כתוצאה מהתאונה.

מהכלל אל הפרט

כדי לקבוע את העונש הראוי במקרה דנן יש לבחון את מידת רשלנותה של הנאשמת, חומרת הפגיעה בהולכת הרגל, עברה התעבורתי של הנאשמת ונסיבותיה האישיות ואת האינטרס הציבורי.

מידת רשלנותה של הנאשמת

בהכרעת הדין קבעתי כי אין מדובר בקלות ראש אלא בחוסר זהירות ואולם אין להתעלם מדברי הנאשמת עצמה בעדותה כי לא הבחינה כלל במתלוננת :

"משהו העיף אותה נפלה על הרכב שלי, משהו פגע בה מאחור. אני לא פגעתי באף אחד, אני נוהגת משנת 80 זה פעם ראשונה שדבר כזה נפל עלי. אני לא יודעת מי זרק אותה עלי, היא כסתה לי את כל השמשה. לא ראיתי כלום לכן עצרתי." (פרוט' עמ' 26 ש' 22-24).

דברים אלו מעידים על חוסר תשומת לב למתרחש בדרך אם בשל היסח דעת או מכל סיבה אחרת. הגם שהולכת הרגל לא חצתה את הכביש במעבר חציה אלא לאחריו, עדיין שומה על הנהג לשים ליבו לדרך שלפניו. העובדה שעד היום אוחזת הנאשמת בעמדה לפיה "אינה יודעת מה נפל עליה" תמוהה ומעלה ספקות באשר ויכולתה להתמודד עם אירועים המתרחשים בשעת הנהיגה באופן שלא יגרום לסיכון למשתמשי הדרך.

בהכרעת הדין אמנם קבעתי כי רשלנותה של הנאשמת אינה ברף הגבוה המגיע עד כדי קלות ראש, אך יחד עם זאת קבעתי כי הנפגעת החלה לחצות את הכביש במעבר החציה ויצאה מתחומה באלכסון כאשר שדה הראייה של הנאשמת היה פתוח באופן המאפשר להבחין בה. בנסיבות אלה קשה לאמוד אף את רשלנותה התורמת של הנפגעת, סבורני כי

היא זניחה.

תאונה זו המצטרפת לתאונה נוספת לה גרמה הנאשמת שאירעה ביום 29.6.15 לאחר התאונה בתיק זה .

התאונות בהן היתה מעורבת הנאשמת מעלה חשש כי הסיכון הטמון בהמשך נהיגתה של הנאשמת הינו גבוהה על אף שמידת הרשלנות בתיק שלפני אינה גבוהה.

חומרת הפגיעה בנפגעת

הולכת הרגל בת 36 נשואה ואם לילד נפגעה באופן חמור כתוצאה מהתאונה כפסע מן המוות. לפי המסמכים הרפואיים שהוגשו אושפזה הולכת הרגל במחלקת טיפול נמרץ כתוצאה מפגיעה קשה בראשה, בבית החזה ובאגן. היא סבלה מקונוטציה מוחית וריאתית ומשברים בצלעות ובאגן. לאחר שחרורה ממחלקת טיפול נמרץ הועברה לאישפוז ושיקום.

לפי מסמך רפואי מיום 1.6.15, כשנה לאחר התאונה, מאת הפסיכיאטר המטפל נפגעה הולכת הרגל פגיעת ראש קשה כתוצאה ממנה היא שבר כלי, משותקת בכסא גלגלים, אינה מגיבה לסביבה, בווה באויר ותפקודיה הקוגניטיביים אינם תקינים.

במסמכים הרפואיים צוין כי בשל מצבה של הולכת הרגל נדרש בעלה להשגיח עליה במשך 24 שעות ביממה.

לא הוצגו בפני מסמכים עדכניים בקשר למצבה הרפואי כיום, ובשל מצבה הבריאותי לא ניתן היה להעיד את הולכת הרגל בבית המשפט. עם זאת נוכח המידע לאחר שנה מהתאונה עולה הרושם כי מדובר בפגיעה מוחית קשה בלתי הפיכה שפגעה אנושות בנפגעת ובמשפחתה וגדעה באחת את חייה כפי שהיו עד לאותו רגע נורא ונמהר גם אם אניח שמצבה ישתפר לאורך השנים.

איני מקבלת טענות ב"כ הנאשמת על כך שאין לקבל חלק מהמסמכים הרפואיים שכן הם הוגשו בהסכמתו בדיון ההוכחות.

יש להביא בחשבון פגיעה חמורה זו בנפגעת ובמשפחתה שכפסע בינה לבין המוות.

בית המשפט העליון הביע לא אחת את דעתו בעניין הצורך שבהחמרת הענישה, הגם אם הדרגתית, גם באשר לאורך תקופת הפסילה וגם באשר לרכיב המאסר.

במקרה דנן סבורה אני כי האיזון הנכון בין האינטרס הציבורי לחומרת תוצאות מעשיה של הנאשמת אינו בהטלת מאסר או חלופותיו אלא בפסילת רישיון ארוכה ומשמעותית.

על בית המשפט לתרום את תרומתו למניעת תאונות דרכים המתרחשות חדשות לבקרים בכבישי ארצינו, וזאת באמצעות ענישה מרתיעה ומשמעותית כזו שתפחית סיכון מעוברי דרך תמימים. כדברי כב' השופט י' עמית בפס"ד ימיני, פסקה 76 לפסק הדין:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושט וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות הדרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש".

בשל מסוכנותה של הנאשמת בכביש, סבורה אני כי העונש הראוי, בין השאר, הינו פסילה ארוכה של מספר שנים שתמנע את הסיכון מעוברי הדרך.

הבאתי בחשבון את הצורך שהעלה ב"כ הנאשמת ברשיון נהיגה של הנאשמת כדי לאפשר התניידותה, ואולם לאחר ששקלתי זאת אני סבורה שהאינטרס הציבורי שבהרחקת הנאשמת מהכביש עולה על האינטרס האישי של הנאשמת בין היתר לנוכח האפשרות להתנייד בדרכים חלופיות.

אני מקבלת את עמדת ב"כ הנאשמת כי משלא הוטל על הנאשמת עונש פסילה מנהלית או פסילה עד לתום ההליכים בתיק זה או בתיק תאונת הדרכים השני, אין מקום להשית עליה פסילה ארוכה. גם אם התרשלה התביעה אין לבא חשבון עם הציבור בעניין זה. כשעולה מסוכנות משמעותית מנהיגתה של הנאשמת יש להרחיקה מהכביש.

עם זאת אני סבורה כי זהו המקרה להטיל על הנאשמת עונש מאסר בעבודות שירות או שירות לתועלת הציבור וזאת מפאת מפאת גילה המתקדם בפרט לאחר שקבעתי כי רשלנותה אינה עולה כדי קלות ראש. יחד עם זאת מצאתי להחמיר ברכיבי הענישה האחרים.

בקביעת העונש המתאים לנאשמת לקחתי בחשבון את גילה, נסיבותיה האישיות את נסיבות התאונה, את ההתרשלות בדרגה בינונית ואת הפגיעה האנושה בהולכת הרגל ובמשפחתה.

משכך אני סבורה שאין למצות את הדין עם הנאשמת ברף הגבוה ביחס לעונש מאסר ואולם יש להשית עליה עונש פסילה משמעותי וארוך.

לפיכך, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. תשלום קנס בסך 2,000 ₪, אשר ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, החל מיום 6.9.2016.

2. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 5 שנים.

הנאשמת תפקיד רשיונה או אישור משרד הרישוי על העדר רשיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 6.9.16.

תשומת לב הנאשמת לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

3. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם תעבור על הוראות סעיף 67 לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, שעניינו נהיגה בפסילת רשיון או תורשע בגרימת תאונת דרכים בקלות ראש.

4. אני מצווה על מאסרה של הנאשמת למשך 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם תעבור על הוראות סעיף 67 לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, שענינם נהיגה בפסילת רשיון או תורשע בגרימת תאונת דרכים ברשלנות בקלות ראש.

5. תשלום פיצויים (סמליים) לנפגעת בסך של 10,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתם, שאותם תישא בנוסף לכל עונש אחר שהוטל עליה. הפיצויים ישולמו ב-10 תשלומים.

הפיצוי לנפגעת ישולם בנוסף לכל פיצוי אזרחי ולא יקוזז ממנו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ו, 10 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.